

Sygn. VPa 4/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2016 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Mastalerz (spr.)

Sędziowie: SSO Urszula Sipińska-Sęk

SSR del. Marcin Wojciechowski

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2016 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. K. (1)

przeciwko (...) w U.

o odszkodowanie w związku z niezgodnym z prawem rozwiązaniem umowy o pracę

na skutek apelacji pozwanego (...) w U. od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. IV Wydziału Pracy z dnia 20 października 2015r.

sygn. IV P 475/12

1. *oddala apelację,*

2. *zasądza od pozwanego (...) w U. na rzecz powoda Z. K. (1) kwotę 120,00 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą.*

Sygn. akt *V Pa 4/16*

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 11 grudnia 2012 r., skierowanym przeciwko (...) U. - (...) U., powód Z. K. (1) reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wnosił o zasądzenie na jego rzecz odszkodowania w kwocie 4.500,00 zł w związku z nieuzasadnionym i niezgodnym z prawem wypowiedzeniem przez pozwanego umowy o pracę, a nadto o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, przycinania w tym kosztów zastępstwa radcowskiego wg norm przepisanych.

Na uzasadnienie swojego żądania pełnomocnik powoda wskazał, iż powód Z. K. (1) był zatrudniony u pozwanego od dnia 1 sierpnia 2003 r., przy czym do 31 maja 2012 r. w wymiarze 3/4 etatu, a od dnia 1 czerwca 2012 r. do dnia 3 grudnia 2012 r. na pełny etat, jako robotnik gospodarczy. W dniu 20 listopada 2012 r. powód otrzymał wezwanie z (...) do złożenia wyjaśnień w związku z włamaniem do pracowni O.. W związku z otrzymanym wezwaniem powód złożył pisemne wyjaśnienia, w których poinformował, iż klucze wraz z kodem zabezpieczającym do budynku zlokalizowanego na stadionie posadowionym na Osiedlu (...) udostępnił na polecenie swojego przełożonego W. G. (1) trenerom zatrudnionym w (...) tj. B. U. (1), Ł. M., D. W., B. G., członkowi grupy brydżowej - J. S. oraz informatykowi P.

R. (1). W dniu 4 grudnia 2012 r. powód Z. K. (1) otrzymał pismo rozwiązujące z nim umowę o pracę bez wypowiedzenia w związku z ciężkim naruszeniem podstawowych obowiązków pracowniczych, polegających na udostępnieniu kodów zabezpieczających od alarmu do budynku zlokalizowanego na stadionie w Osiedle (...), w którym zlokalizowana była pracownia O., co naraziło pozwanego na straty w kwocie 12.000,00 zł, gdyż w nocy z 6/7 listopada 2012 r. doszło do kradzieży w związku z nieprawidłowym zabezpieczeniem dostępu do pomieszczenia. W ocenie pełnomocnika powoda, przytoczona przez pozwanego podstawa wypowiedzenia nie została w żaden sposób udowodniona, a powód wykonał jedynie polecenie swojego przełożonego, nakazujące mu udostępnienie kluczy i kodów dostępu wyżej wymienionym osobom na wypadek i jego nieobecności. Przedmiotowe roszczenie pełnomocnik powoda oparł o dyspozycję art. 56 § 1 w zw. z art. 58 kodeksu pracy.

W odpowiedzi na pozew z dnia 21 grudnia 2012 r., pozwany reprezentowany również przez profesjonalnego pełnomocnika, wnosił o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na rzecz pozwanego od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

Postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2013 r., wydanym na rozprawie, Sąd odrzucił pozew oraz zasądził od powoda Z. K. (2) na rzecz pozwanego (...) U. kwotę 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Na skutek złożonego zażalenia, postanowieniem z dnia 4 czerwca 2013 r., wydanym na posiedzeniu niejawnym, Sąd na mocy art. 395 § 2 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. uchylił w całości zaskarżone postanowienie.

Wyrokiem z dnia 20 października 2015 r. Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim zasądził od pozwanego (...) U. na rzecz powoda Z. K. (1) kwotę 6.927,51 zł tytułem odszkodowania w związku z niezgodnym z prawem rozwiązaniem umowy o pracę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 120,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego. Nadto nadał wyrokowi w punkcie 1 co do kwoty 2.309,17 zł rygor natychmiastowej wykonalności.

Na mocy porozumienia z dnia 15 maja 2012 r., zawartego pomiędzy stronami, powód Z. K. (1) z dniem 01 czerwca 2012 r. został zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy, z jednoczesnym pozostawieniem pozostałych warunków umowy o pracę bez zmian.

W dniu 2 sierpnia 2012 r., wobec zamontowanego na obiekcie Klubu Sportowego (...), obejmującym szatnie i pracownię O. systemu alarmowego obsługiwanego przez Zespół (...) (...) (...) S.A. z siedzibą w T., została sporządzona karta procedury alarmowej wraz z przydzieleniem kodów dostępu ówczesnemu (...) W. G. (1), J. W. (1) jako sprzątacze oraz wspólny jeden kod powodowi Z. K. (2) oraz trenerowi B. U. (1). Osoby te zostały ponadto wskazane w karcie procedury alarmowej, jako osoby upoważnione do obsługi systemu alarmowego, z przypisaniem każdej z tych osób odrębnego hasła.

Po przydzieleniu kodów dostępu, powód Z. K. (1) za zgodą wójta udostępnił swój kod innym jeszcze osobom tj. trenerom zatrudnionym w Klubie Sportowym (...) w osobach: Ł. M., D. W., B. G., a nadto: członkowi grupy brydżowej J. S. oraz informatykowi P. R. (1).

W nocy z dnia 6 listopada na 7 listopada 2012 r., dokonano kradzieży z przedmiotowego obiektu 3 komputerów, konsoli do gry, telewizora 42 cale oraz modemu.

Z raportu uzyskanego od Zespołu (...) (...) (...) S.A. z siedzibą w T., wynika, iż w dniu 7 listopada 2012 r. o godz. 23:40:56 nastąpiło rozbrojenie alarmu kodem dostępu przypisanemu powodowi Z. K. (2) jako użytkownik 3.

Postanowieniem z dnia 27 grudnia 2012 r., wszczęte dochodzenie o czyn z art. 279 § 1 k.k. zostało umorzone z powodu niewykrycia sprawców przestępstwa, a sprawa została wpisana do rejestru przestępstw.

W dniu 4 grudnia 2012 r., powód Z. K. (1) otrzymał pismo o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia obowiązków pracowniczych (art. 52 §1 pkt 2 k.p.) polegającego na udostępnieniu kodów zabezpieczających od alarmu do budynku zlokalizowanego na stadionie w osiedlu (...), w którym zlokalizowana była

(...) O., co naraziło na straty w wysokości około 12.000,00 złotych, albowiem w nocy z 6 na 7 listopada 2012 r. dokonano kradzieży 3 komputerów, konsoli do gry, telewizora 42 cale oraz modemu, a w wyniku prowadzonego postępowania stwierdzono, iż kradzież nastąpiła w wyniku nieprawidłowego zabezpieczenia dostępu do pomieszczenia.

Powyższy stan faktyczny, Sąd I instancji ustalił na podstawie przedstawionej dokumentacji dotyczącej zatrudnienia powoda, jak również na podstawie zeznań świadków M. K., Ł. M., B. G., B. U. (2) oraz zeznań samego powoda Z. K. (1).

Sąd I instancji nie znalazł jednak podstaw, aby za pracodawcę poszukiwać dowodów zawinienia powoda. Przypomnieć wypada, że to strona pozwana zgodnie z art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p. oraz art. 232 k.p.c. miała obowiązek wykazania prawdziwości swych twierdzeń, w szczególności zaś miała obowiązek wykazania zdarzeń, na które powołała się zwalniając powoda. W sprawach dotyczących kontroli prawidłowości rozwiązania stosunku pracy ciężar dowodu w zakresie przyczyn zwolnienia spoczywa bowiem na pracodawcy (pozwanym), nie zaś pracownikowi (powodzie).

Sąd I instancji jako podstawę prawną roszczenia powoda wskazał przepis art. 56 § 1 zd. pierwsze k.p., podkreślając ponadto, że dopuszczalność rozwiązania przez pracodawcę umowy o pracę bez wypowiedzenia ustawodawca uregulował w art. 52-53 k.p.

Sąd Rejonowy podkreślił, że rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia jest trybem nadzwyczajnym, w związku z czym powinien być stosowany przez pracodawcę wyjątkowo i ze znaczną ostrożnością, tylko w razie rażących i oczywistych uchybień pracownika. Co do zasady niewywiązywanie się przez pracownika z obowiązków pracowniczych uzasadnia jedynie wypowiedzenie mu umowy, a nie zwolnienie dyscyplinarne. Rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. może nastąpić wyłącznie wówczas, gdy naruszenie dotyczy podstawowych obowiązków pracownika, a ponadto ma charakter ciężki. W orzecznictwie podnosi się, że zastosowanie tego trybu rozwiązania stosunku pracy musi być uzasadnione szczególnymi okolicznościami w szczególności, co do zasady powinno być związane z zawinionymi uchybieniami pracownika. Istotne jest również, że przyczynami tzw. zwolnienia dyscyplinarnego powinny być tylko uchybienia pracownicze, które spowodowały zagrożenie interesów lub istotną szkodę w mieniu pracodawcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 23.09.1997 r., I PKN 274/97, OSNP 1998/13/396).

Sąd Rejonowy powołując się na treść art. 30 § 4 k.p. oraz orzecznictwo Sądu Najwyższego (wyrok Sądu Najwyższego z 21.03.2001 r., I PKN 311/00, OSNAPiUS 2002/24/595; wyrok Sądu Najwyższego z 14.12.1999 r., I PKN 444/99, OSNAPiUS 2001/9/313), podniósł, iż w oświadczeniu pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia powinna być wskazana przyczyna uzasadniająca rozwiązanie umowy. Pracodawca ma obowiązek wskazać tę przyczynę w sposób konkretny, jasny i zrozumiały; powinna być to rzeczywista przyczyna rozwiązania umowy o pracę. Oświadczenie pracodawcy musi być na tyle skonkretyzowane, by w danych okolicznościach faktycznych przyczyna rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia nie budziła wątpliwości co do tego z jakim konkretnie jego zachowaniem należy ją łączyć. Przyczyna dyscyplinarnego zwolnienia z pracy powinna być ponadto określona w sposób, który jednoznacznie wskazuje, na czym w opinii pracodawcy polega wina pracownika. Natomiast ocena prawidłowości zwolnienia pracownika bez wypowiedzenia jest dokonywana przez Sąd jedynie w granicach przyczyn podanych pracownikowi przez pracodawcę w piśmie rozwiązującym umowę o pracę.

Sąd I instancji podzielił stanowisko Sądu Najwyższego, który wyrokiem z dnia 10.05.2000 r. (I PKN 641/99, OSNP 2001/20/618) wskazał, iż naruszenie art. 30 § 4 k.p. ma miejsce wówczas, gdy pracodawca nie wskazuje w ogóle przyczyny wypowiedzenia, bądź gdy wskazana przez niego przyczyna jest niedostatecznie konkretna, a przez to niezrozumiała dla pracownika. Warunku podania pracownikowi przyczyn uzasadniających wypowiedzenie umowy o pracę nie może zastąpić ocena pracodawcy, że przyczyna ta była znana pracownikowi. Podanie pracownikowi przyczyny zwolnienia ma umożliwić mu dokonanie racjonalnej oceny, czy ta przyczyna w rzeczywistości istnieje i czy w związku z tym zaskarżenie czynności prawnej pracodawcy może doprowadzić do uzyskania przez pracownika odpowiednich korzyści - odszkodowania lub przywrócenia do pracy (wyrok Sądu Najwyższego z 1.10.1997 r., I PKN 315/97, OSNP 1998/14/427).

Sąd Rejonowy podkreślił ponadto, że sąd dokonując oceny zasadności rozwiązania umowy i jego zgodności z prawem zobligowany jest do jego kontroli w kontekście przyczyn powołanych w oświadczeniu pracodawcy o rozwiązaniu

umowy o pracę. Pracodawca nie może zatem ich uzupełniać, ani powoływać się na inne przyczyny niż wskazane, już po złożeniu pracownikowi oświadczenia woli.

Powołując się na przyjętą przez Sąd Najwyższy linię orzecniczą, Sąd I instancji wskazał, że ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych musi być spowodowane przez pracownika świadomie, w sposób przez niego zawiniony i stanowić zagrożenie interesów pracodawcy. Określony tu stopień winy musi mieć postać winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa. Zwykle niedopełnienie obowiązków nie stanowi podstawy do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia. Rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 52 k.p. powinno być stosowane z wyjątkową ostrożnością i uzasadnione szczególnymi okolicznościami, które w zakresie winy pracownika polegają na jego złej woli lub rażącym niedbalstwie.

Bezspornym w sprawie pozostawał fakt, że w przedmiotowej sprawie przyczyny rozwiązania stosunku pracy podane zostały w piśmie z dnia 29 listopada 2012 r. Pracodawca za ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych wskazał udostępnienie kodów zabezpieczających od alarmu do budynku zlokalizowanego na stadionie w Osiedlu (...), w którym zlokalizowana była (...) O., co naraziło na straty w wysokości około 12.000 złotych, albowiem w nocy z 6 na 7 listopada 2012 r. dokonano kradzieży 3 komputerów, konsoli do gry, telewizora 42 cale oraz modemu, a w wyniku prowadzonego postępowania stwierdzono, iż kradzież nastąpiła w wyniku nieprawidłowego zabezpieczenia dostępu do pomieszczenia.

Podczas postępowania Sąd Rejonowy potwierdził, że co najmniej dwie osoby posługiwały się kodem dostępu przypisanym użytkownikowi nr 3 tj. powodowi Z. K. (1), a okoliczność ta musiała być znana (...) U., w obecności którego powodowi Z. K. (1) oraz B. U. (2) został przydzielony jeden wspólny kod dostępu.

Z tych też względów, Sąd I instancji odmówił wiarygodności zeznaniom świadka W. G. (1) w zakresie dotyczącym tego, iż świadek nic nie wiedział o udostępnieniu przez powoda Z. K. (1) kluczy wraz z kodem zabezpieczającym od alarmu innym jeszcze osobom, na wypadek jego ewentualnej nieobecności (choroby, urlopu). Sąd Rejonowy podkreślił ponadto, iż w momencie przydzielania kodów zabezpieczających od alarmu, ani też w terminie późniejszym powód Z. K. (1) nie podpisał żadnego oświadczenia dotyczącego np. zaznajomienia go z procedurą posługiwania się i udostępniania kodów zabezpieczających od alarmu. Pozwany (...) (...) w U. jako pracodawca powoda nie opracował również chociażby instrukcji postępowania z kluczami, przydzielonymi kodami dostępu oraz zabezpieczenia pomieszczeń, w których został zainstalowany system alarmowy.

Z tych względów, Sąd I instancji uznał, że pracodawca nie wykazał w dostateczny sposób, że rozwiązanie z powodem Z. K. (2) umowy o pracę bez wypowiedzenia było uzasadnione. W związku z tym zasądził na rzecz powoda tytułem odszkodowania kwotę 6.927,51 zł brutto (kwota odpowiadająca 3 miesięcznemu przeciętnemu wynagrodzeniu, tj. 2.309,17 zł brutto) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty.

Apelacją z dnia 7 stycznia 2016 r. pełnomocnik strony pozwanej zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając mu:

- naruszenie art. 264 § 2 k.p. poprzez uwzględnienie spóźnionego roszczenia powoda,
- naruszenie art. 52 § 1 pkt. 1 k.p. poprzez jego niewłaściwą wykładnię według, której nie został zrealizowane przesłanki uprawniające pozwanego do natychmiastowego rozwiązania z powodem stosunku pracy, podczas gdy powód udostępniając osobom trzecim kod zabezpieczający od alarmu do budynku zlokalizowanego na stadionie w osiedlu (...), w którym znajdowała się pracownia O. ciężko naruszył swoje obowiązki pracownicze czym spowodował szkodę pracodawcy,
- naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i przyjęcie, iż powód posiadał zgodę na udostępnienie kodu dostępu do alarmu osobom trzecim wydaną przez ówczesnego wójta (...) U. oraz że kod dostępu powoda i świadka B. U. (1) były tożsame.

Wobec powyższego pełnomocnik pozwanego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W odpowiedzi na apelację z dnia 22 stycznia 2016 r. pełnomocnik powoda wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów zastępstwa radcy prawnego w postępowaniu apelacyjnym.

Podczas rozprawy apelacyjnej w dniu 15 marca 2016 r. powód wnosił o oddalenie apelacji, w imieniu pozwanego nikt się nie stawił.

Sąd Okręgowy- Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył co następuje :

Apelacja pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie albowiem podniesione w niej zarzuty okazały się bezzasadne.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu naruszenia art. 233 kpc, a więc zarzutu wadliwej oceny dowodów. Dopiero bowiem prawidłowo ustalony stan faktyczny poprzedzony oceną dowodów zgodną z regułami zakreślonymi powołanym przepisem może stanowić podstawę do dokonania oceny prawnej orzeczenia pod kątem naruszenia prawa materialnego.

Zarzut ten nie może odnieść zamierzonego skutku. Ustalenia faktyczne jakie poczynił Sąd pierwszej instancji są prawidłowe, Sąd Okręgowy je podziela i przyjmuje za własne. Wbrew tu co twierdzi powód Sąd Rejonowy nie dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 kpc. Podkreślić należy, że zarzut błędnych ustaleń i błędnej oceny dowodów może być skuteczny tylko wtedy, gdy skarżący wykaże, iż wadliwe ustalenia będące konsekwencją błędnej oceny dowodów wynikają z naruszenia przez sąd orzekający uznanych reguł interpretacyjnych oraz braku logicznego wiązania faktów i niezrozumienia wynikających z nich treści. Zatem strona stawiająca zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc powinna wykazać, że przy ocenie wiarygodności i mocy dowodowej konkretnego dowodu, na podstawie którego sąd dokonał ustalenia faktycznego, przekroczono granice swobodnej oceny dowodów, a nadto, iż miało to istotny wpływ na wynik sprawy. Skuteczne postawienie takiego zarzutu wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest wystarczające natomiast przekonanie strony o innej niż przyjął sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (tak np. Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 6 listopada 1998 r. II CKN 4/98 - niepublikowane).

W przedmiotowej sprawie poza sporem pozostaje fakt, iż na czas realizacji Programu (...) powód został wyznaczony przez (...) U. W. G. (2) do sprawowania pieczy nad pomieszczeniem zlokalizowanym na obiekcie Klubu Sportowego (...) w miejscowości Osiedle (...). Okolicznością przyznaną przez strony jest również, iż w dniu 2 sierpnia 2012 r. w związku z zamontowaniem na obiekcie Klubu Sportowego (...) (obejmującego szatnie i pracownię O.) systemu alarmowego obsługiwanego przez Zespół (...) (...) (...) w T.. została sporządzona karta procedury alarmowej wraz z przydzieleniem kodów dostępu ówczesnemu (...) W. G., J. W.- sprzątacze, powodowi Z. K. oraz B. U. - trenerowi i jednocześnie Prezesowi (...). Istotnym w tym zakresie dowodem jest załączona na k. 121 karta procedury alarmowej obiektu, która wymienia wskazane wyżej osoby jako upoważnione do obsługi systemu alarmowego. Sporna pozostawała kwestia czy B. U. miał taki sam kod dostępu jak powód. W oparciu o zeznania wskazanego przez stronę powodową świadka B. U. Sąd Rejonowy przyjął za prawdziwą wersję powoda. Świadek ten zeznał bowiem, iż pracownik firmy zakładającej monitoring zaproponował a on się na to zgodził, by miał ten sam kod co powód aby „ zaoszczędzić trochę czasu”. Wskazał ponadto, iż kod był mu potrzebny aby bez konieczności pomocy powoda mógł korzystać z obiektu. Podał szereg szczegółowych faktów związanych z przydzieleniem kodu, co z pewnością uwiarygodniało jego zeznania . Strona pozwaną nie zdołała natomiast w toku postępowania wykazać, jak to słusznie przyjął Sąd I instancji, iż wersja przedstawiona przez świadka B. U. nie jest prawdziwa. Świadek strony pozwanej W. G. zeznał, iż nie pamięta czy przy przydzielaniu kodów poza powodem był jeszcze ktoś inny a ponadto, iż mogło być tak , że po udostępnieniu mu jego kodu opuścił budynek. Natomiast świadek L. S. , który przypisywał kody dostępu

poszczególnym osobom zeznał, iż kody widniejące w karcie procedury alarmowej to nie są kody, które umożliwiają włączenie systemu alarmowego lecz identyfikację osób.

Sąd Rejonowy w swoich ustaleniach przyjął m.in., iż po przydzieleniu kodów powód za zgodą pracodawcy - (...) udostępnił je jeszcze innym osobom, czyli trenerom zatrudnionym w (...) tj. Ł. M., D. W., B. G. a ponadto członkowi grupy brydżowej J. S. oraz informatykowi P. R. (2). Dokonując ustaleń w tym zakresie Sąd odmówił prawdziwości zeznaniom świadka W. G., który zaprzeczył aby kiedykolwiek wydał powodowi zgodę na udostępnianie kodu innym osobom uznając, iż jako pracodawca powoda nie mógł przedstawić wersji dla siebie niekorzystnej. Twierdzenia powoda w analizowanej kwestii znalazły natomiast potwierdzenie w zeznaniach wskazanych przez Sąd I instancji świadków, którym z relacji powoda wiadomym było, iż powód udostępnił im kod za wiedzą i zgodą Wójta. Dla przykładu świadek Ł. M. zeznał, iż powód powiedział trenerom, że mają zgodę wójta na udostępnienie kodu oraz że powszechnym było, że wszyscy trenerzy posiadali kod dostępu.

W świetle powyższego, nie sposób w ocenie Sądu Okręgowego, podzielić zarzutu apelacji co do naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 kpc. Należy mieć bowiem na uwadze, niezależnie od poczynionych wyżej uwag, że powód pomimo formalnego wskazania go jako osoby zobowiązanej do sprawowania pieczy nad помещением w którym mieściła się tzw. kawiarenka internetowa (niezbędny wymóg skorzystania z oferty programu (...)), nie miał zapewnionych ze strony pracodawcy odpowiednich warunków umożliwiających mu realne wywiązywanie się z nałożonego obowiązku. Obiekt w którym mieściła się (...) O. posiadał również inne pomieszczenia (szatnię) jako zaplecze klubu sportowego. Z obiektu tego korzystało wiele osób, w tym min. trenerzy, członkowie zarządu klubu, pracownik kawiarenki internetowej. Z racji pełnionej funkcji obiekt nie miał określonych godzin funkcjonowania. Z niespornych okoliczności sprawy wynika, iż był on otwarty w godzinach 9⁰⁰ - 10⁰⁰ do godzin do 21⁰⁰ (do tej godziny funkcjonowała kawiarenka internetowa). Gdyby przyjąć za prawdziwą wersję strony pozwanej, iż powód nie miał zgody na udostępnianie kodów wskazanym wyżej osobom, musiałby on świadczyć pracę w tychże godzinach albowiem nie miał na swoim stanowisku pracy zastępcy. Tymczasem z treści łączącej strony umowy o pracę wynika, iż powód zobowiązany był świadczyć pracę w wymiarze 8 godzin dziennie, przy czym pracodawca nie wskazał powodowi konkretnego rozkładu czasu pracy. W związku z wprowadzeniem stałego monitoringu obiektu i związanymi z tym utrudnieniami w korzystaniu z obiektu przez jego użytkowników, pracodawca nie opracował chociażby regulaminu bądź instrukcji określającej sposób korzystania z pomieszczeń klubu przez osoby nie mające kodów zabezpieczających od alarmu.

Wskazane rozważania, w ocenie Sądu Okręgowego, w pełni uzasadniają poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenie, iż pracodawca powoda wyraził zgodę na udostępnienie przez powoda kodu innym stałym użytkownikom obiektu, a przynajmniej o sytuacji tej wiedział i ją akceptował.

W świetle poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych, które Sąd Okręgowy w pełni akceptuje, wskazany powodowi w piśmie rozwiązującym stosunek pracy w trybie art. 52 § 1 pkt 2 kp zarzut polegający na - udostępnieniu kodów zabezpieczających od alarmu do budynku zlokalizowanego na stadionie w osiedlu (...), w którym zlokalizowana była (...) O., co naraziło na straty w wysokości około 12.000,00 złotych, albowiem w nocy z 6 na 7 listopada 2012 r. dokonano kradzieży 3 komputerów, konsoli do gry, telewizora 42 cale oraz modemu, a w wyniku prowadzonego postępowania stwierdzono, iż kradzież nastąpiła w wyniku nieprawidłowego zabezpieczenia dostępu do pomieszczenia – okazał się bezpodstawny.

Z przyczyn wyżej wskazanych całkowicie chybiony okazał się zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 52 § 1 kp. Sąd Okręgowy w pełni podziela przy tym rozważania Sądu Rejonowego dotyczące wykładni powołanego przepisu, w tym przywołane w tym zakresie poglądy orzecznictwa Sadu Najwyższego oraz doktryny, nie znajdując potrzeby ich ponownego powtarzania.

Sąd Okręgowy nie podziela również zarzutu pozwanego co do naruszenia art. 264 § 2 kp a w konsekwencji twierdzenia, iż powództwo jako spóźniono winno ulec oddaleniu.

Zgodnie z treścią wskazanego przepisu, żądanie przywrócenia do pracy lub odszkodowania wnosi się do sądu pracy w terminie 14 dni od dnia doręczenia zawiadomienia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia lub od dnia wygaśnięcia umowy o pracę.

Powód otrzymał pismo o rozwiązaniu umowy o pracę w dniu 4 grudnia 2012 roku, zatem 14 dniowy termin o którym mowa w powołanym przepisie upłynął w dniu 18 grudnia 2012 roku. Powód wystąpił do Sądu Rejonowego z pozwem w dniu 11 grudnia 2012 r. a więc z zachowaniem ustawowego terminu. Zdaniem Sądu Okręgowego oceny tej nie zmienia fakt, iż jako stronę pozwaną powód wskazał w pozwie (...) U. - (...) U., następnie postanowieniem z dnia 10 lutego 2014 roku Sąd na podstawie art. 194§ 1 kpc działając z urzędu, wezwał do udziału w sprawie w charakterze strony (...) (...) w U.. Sam pozew został zatem złożony w terminie, jednakże w toku procesu zaszła konieczność prawidłowego oznaczenia strony pozwanej - pracodawcy. Bez znaczenia zatem dla oceny skutecznego złożenia pozwu pozostaje data doręczenia (...) U. odpisu postanowienia z dnia 10 lutego 2012 roku oraz odpisu pozwu.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc orzekł o oddaleniu apelacji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 1 i § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 461, zm.; Dz.U. z 2015 r.poz.616).